

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **P. J. D.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Ivou Repou Kremplovou, advokátkou,
sídlem Okružní 433/1, 638 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2023, č. j. KUUK/070376/2023/DS/Pan,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. 5. 2023, č. j. KUUK/070376/2023/DS/Pan, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2023, č. j. KUUK/070376/2023/DS/Pan, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 12. 1. 2023, č. j. MURCE/1726/2023, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle 125c odst. 1 písm. h) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisů (dále jen „silniční zákon“), za což mu dle § 125c odst. 5 písm. a) silničního zákona byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Výše kvalifikovaných přestupků se žalobce dle rozhodnutí správních orgánů dopustil tím, že dne 28. 7. 2021 v době kolem 02:15 hodin jel jako řidič nákladního vozidla značky Iveco registrační značky X po dálnici D8 v jízdním směru od Ústí nad Labem na Prahu v pravém jízdním pruhu, kdy při jízdě na 25. km dálnice v rozporu s § 18 odst. 1 silničního zákona nepřizpůsobil rychlost svým schopnostem, schopnostem vozidla a nákladu a jiným okolnostem, které je možno předvídat, a přední částí svého vozidla narazil do zadní části před ním jedoucího přípojného vozidla značky BLYSS registrační značky X taženého vozidlem Mercedes registrační značky X, které řídil S. S., čímž došlo k dopravní nehodě. Při dopravní nehodě došlo ke zranění osob z vozidla Mercedes. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce konstatoval, že žádným způsobem nezpochybňuje existenci povinnosti řidiče přizpůsobit své chování stavu komunikace, povětrnostním podmínkám, provozu a svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Taková povinnost ostatně explicitně vyplývá z § 4 písm. a) a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Po řidiči však lze požadovat jen takovou obezřetnost, která je z hlediska praktického života splnitelná. Právě z tohoto důvodu ovládá existenci krizových situací v provozu na pozemních komunikacích tzv. zásada principu omezené důvěry v dopravě. Podstatou tohoto principu je, že řidič při provozu na pozemních komunikacích může spoléhat na dodržování pravidel ostatními účastníky silničního provozu, pokud z konkrétních okolností nevyplývá opak. Z toho důvodu nelze porušení dotčené povinnosti řidiče vyvozovat pouze z faktu, že došlo ke škodlivému následku. Zdůraznil, že svědci, resp. poškození, vytvořili svým neočekávaným a nepředvídatelným jednáním překážku, jež byla pro žalobce objektivně nepředvídatelná, a tedy nezvládnutelná. V takovém případě řidič neodpovídá za vzniklý protiprávní následek. Konstatoval, že opačný názor by každého účastníka silničního provozu stavěl do situace, kdy o jeho trestní či přestupkové odpovědnosti rozhoduje prostá náhoda, nikoliv jeho vlastní chování. Z tehdejší situace žalobce nevyplývala a ani nemohla vyplývat povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi. Ač správní orgány tvrdí opak, dosud se jim žalobcovu argumentaci nepodařilo vyvrátit. Zdůraznil, že s ním bylo ze strany správních orgánů od počátku nakládáno jako s viníkem, aniž k prokázání jeho viny byly opatřeny odpovídající důkazy. V první řadě nebyly správními orgány provedeny svědecké výpovědi svědků, event. poškozených. V druhé řadě pak nebylo jakýmkoliv způsobem prokázáno, že by žalobce zanedbal svoji povinnost stanovenou § 4 písm. a) či § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu.
3. Žalobce namítal, že poukazoval na skutečnost, že správní orgán vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení. Jedná se nicméně o listiny, jejichž použití nepřichází pro účely řízení o přestupku do úvahy. Tyto listiny nemohou v žádném případě suplovat provedení svědecké výpovědi, resp. zhojit nedostatečnou důkazní situaci žalovaného.
4. Žalobce dále zdůraznil nutnost provedení znaleckého. Z výpovědi žalobce plyne, že vozidlo poškozených bylo neosvětlené a buď jelo zcela neadekvátně nízkou rychlostí, nebo dokonce stálo. Poškození sami porušili pravidla silničního provozu, a to naprosto zásadním způsobem. Správní orgány následně uvedly, že světelné poměry v místě a čase nehody v rozsahu potřebném pro posouzení zavinění žalobce vyplývají ze zjednodušeného nákresu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

místa nehody hlídkou policie. Upozornil na to, že žalovaný stále pomíjí skutečnost, že v daném případě nejde o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem či posouzením správního orgánu. Nic na tom nezmění ani fotodokumentace či situační plánec dopravní nehody. Skutková otázka, zda žalobce mohl na porušení povinností pravidel silničního provozu poškozenými včas zareagovat, zda to bylo v jeho objektivních možnostech vzhledem k rozhledovým a světelným poměrům apod., jsou otázkami natolik složitými, že je může zodpovědět výhradně znalec z oboru dopravy. Již se samotného spisu je zřejmé, že k nehodě došlo v noci, vozidlo poškozených bylo neosvětlené, vozidlo poškozených jelo buď zcela neadekvátně nízkou rychlostí, či dokonce stálo na místě. Podotkl, že charakter jednání poškozených se svojí nebezpečností ztatečně blíží jízdě v protisměru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že z protokolu o dopravní nehodě, plánu dopravní nehody a fotodokumentace vyplývá, že ke střetu vozidel došlo v pravém jízdním pruhu dálnice D8 ve směru jízdy na Prahu, který je široký 3,8 m, jedná se o přímý úsek dálnice a povrch vozovky je suchý a neznečištěný a v místě dopravní nehody nejsou žádné brzdné stopy. Skutečnost, že v místě dopravní nehody nebyly žádné brzdné stopy, je v rozporu s výpovědí žalobce, který uvedl, že sešlápl brzdový pedál a řízení strhl doleva. Podotkl, že pokud žalobce, jak uvedl, strhl řízení doleva, kde byl volný levý jízdní pruh dálnice a mohl vozidlo s přípojným vozidlem předjet, zdá se jeho následné jednání, kdy strhl řízení doprava, nelogické. Z porovnání fotodokumentace poškozených vozidel je dle žalovaného zřejmé, že vozidlo Iveco, které řídil žalobce, je poškozené nejvíce na přední levé části, kdy je poškozené čelní sklo v levém spodním rohu, levá přední část a levé dveře kabiny. Dále je z fotodokumentace zřejmé, že přípojně vozidlo značky BLYSS, na kterém bylo převáženo vozidlo BMW, je nejvíce poškozené na pravé zadní straně stejně jako na něm umístěné vozidlo BMW, které má poškozenou také pravou zadní část. Deformace levé přední strany vozidla Iveco a pravé zadní strany přípojně vozidla BLYSS nasvědčuje tomu, že k nárazu došlo tak, že vozidlo Iveco levou přední částí narazilo do pravé zadní části přípojně vozidla a do zadní pravé části vozidla BMW, které bylo na přípojně vozidlu umístěné. Nárazem do přípojně vozidla došlo k jeho odpojení od vozidla Mercedes, čímž se vozidlo Mercedes dostalo do smyku a následně narazilo do svodidel a převrátilo se na levý bok, kdy přední boční částí zůstalo vozidlo na svodidlech a zbytek vozidla byl na travnatém porostu za svodidly. Přípojně vozidlo se nárazem přetočilo o 180° a přípojnou částí se zaklínilo pod přední část vozidla Iveco, čímž došlo k poškození celé přední části vozidla Iveco a vozidla zůstala stát přibližně 87 metrů za pravděpodobným místem střetu a 40 metrů za převráceným vozidlem Mercedes. Uvedené dle žalovaného nasvědčuje tomu, že žalobce si vozidla poškozených nevšiml včas a aby zabránil střetu, strhl řízení doprava, kdy však svou levou přední částí narazil do pravé zadní části přípojně vozidla, které jelo před ním. Upozornil na to, že k dopravní nehodě došlo v nočních hodinách, kdy je horší viditelnost, člověk pociťuje větší únavu, je zvýšené riziko, že se na silnici potká se zvěří nebo s nečekanou překážkou. Rychlost jízdy, ať už ve dne či za tmy, musí být vždy přizpůsobena okolním podmínkám.
6. Konstatoval, že správní orgány vycházely z protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu místa dopravní nehody, fotodokumentace, zdravotních zpráv a ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví a dále z podkladů pro vydání rozhodnutí, včetně podání vysvětlení všech zúčastněných na dopravní nehodě. Zdůraznil, že uvedené důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí tvoří společně dostatečně ucelený řetězec skutečností, z nichž vyplývá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nepochybný závěr, že ke kolizi došlo, tak jak žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že úřední záznamy o podání vysvětlení skutečně nemohou suplovat výpověď svědků, které však není možné jako občany cizího státu, kteří jsou nekontaktní, žádným způsobem předvolat k podání svědecké výpovědi, a lze je použít jako podklad pro vydání rozhodnutí. Úřední záznamy o podání vysvětlení všech poškozených vozidla Mercedes se ve svém obsahu shodují na tom, že za jízdy došlo k nárazu do zadní části vozidla a následnému odhození mimo komunikaci a uvedené v souladu se stopami v místě dopravní nehody a s poškozeným obou vozidel.

7. Uvedl, že s ohledem na podání vysvětlení všech zúčastněných na dopravní nehodě, protokol o nehodě v silničním provozu, plánek místa dopravní nehody, fotodokumentaci, smykové stopy na pozemní komunikaci, na poškozená svodidla spolu s poškozením vozidel, které lze posoudit ve vztahu k ostatním důkazům i laickým úsudkem tak, že nebylo třeba k posouzení skutkového děje odborných znalostí soudního znalce z oboru dopravy a je toho názoru, že provedené důkazy tvoří společně dostatečně ucelený řetězec skutečností, z nichž vyplývá nepochybný závěr, že ke kolizi došlo tak, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí. Proto v daném případě nebylo nutné znalecký posudek zpracovávat. Znalci se nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na okolnosti případu, běžná zkušenost a znalost správního orgánu. Uvedl, že fotodokumentace jednoznačně prokazuje, že zadní část přípojného vozidla je osazena odrazkami, včetně červené reflexní pásky, a také vozidlo naložené na přípojném vozidle má ve spodní části zadních světel vozidla odrazky. Žalovaný tak neměl pochybnosti o tom, že přípojně vozidlo i s naloženým vozidlem tedy muselo být pro řidiče jedoucí za ním dostatečně viditelné, kdy ani z policejní dokumentace nevyplývá, že by vozidlo Mercedes a přípojně vozidlo nebylo řádně osvětleno. Konstatoval, že pokud by vozidlo Mercedes a přípojně vozidlo stálo a tvořilo překážku na pozemní komunikaci, vznikla by nárazem do stojící soupravy na pozemní komunikaci třetí stopa. V daném případě však vznikla po nárazu smyková stopa od vozidla Mercedes, který následně narazil do svodidel a převrátil se přes svodidla mimo pozemní komunikaci. Z uvedeného má žalovaný za to, že vozidlo Mercedes s přípojným vozidlem bylo v pohybu, a řidič uvedené soupravy tak svou jízdou pravidla provozu na pozemních komunikacích neporušil.

Další vyjádření žalobce

8. V replice žalobce poukázal na to, že žalovaným tvrzená skutková zjištění vychází toliko ze zjednodušeného plánu nehody pořízeného zasahující hlídkou policie, přičemž žalobce opakovaně upozorňoval na naprostou nedostatečnost tohoto podkladu, z kterého není možné zaujmout takto jednoznačný postoj. Jednoznačně nelze zaujmout jakýkoliv závěr týkající se světelných a rozhledových poměrů a s tím souvisejících možností žalobce nehodě předejít. Rozhodně pak nelze uzavřít, zda bylo v možnostech a schopnostech žalobce adekvátně zareagovat, a předejít tak kolizi obou vozů. Žalovaný vycházel pouze ze závěru, že došlo ke škodnému následku. Žalobce již opakovaně zdůraznil, že nepolemizuje se samotnou možností správního orgánu tento důkaz provést. V žádném případě však nelze z důkazní nouze správního orgánu vyvodit nepříznivé důsledky vůči obviněnému v přestupkovém řízení. Opačný postup by znamenal, že neunesení důkazního břemene orgánem veřejné moci jde vždy k tíži podezřelého ze spáchání přestupku. Tento stav je v rozporu nejen se základními zásadami řízení o přestupcích, ale především koliduje se zásadami zakotvenými v ústavním pořádku, zejména s právem na spravedlivý proces. Žalobce souhlasil s tím, že znalec není v rámci řízení ustanovován k zodpovězení právních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

otázek. Jak již však bylo uvedeno, ve věci nebyly objasněny základní skutkové okolnosti vztahující se k poměrům nejen v místě nehody, ale taktéž k možnostem žalobce jakožto řidiče na situaci adekvátně zareagovat. Žalobce tvrdil, že běžná zkušenost a znalost správního orgánu je v tomto případě pro účely objasnění skutkového stavu zcela nedostatečná.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Žaloba je důvodná.
11. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
12. Podle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Podle odst. 2 téhož ustanovení řidič nesmí a) snížit náhle rychlost jízdy nebo náhle zastavit, pokud to nevyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, b) omezovat plynulost provozu na pozemních komunikacích, zejména bezdůvodně pomalou jízdou a pomalým předjížděním.
13. Nejprve se soud zabýval námitkami o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu správními orgány. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není jeho povinností navržený důkaz provést. Rozhodnutí o tom, které z navržených důkazů provede, však není věcí libovůle správního orgánu. Správní orgán je povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Zjištění všech důležitých okolností ve správním řízení je povinností správního orgánu a on je také tím, kdo určuje, jaké důkazy v řízení budou provedeny [§ 50 odst. 1, 2, § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů] a tím, kdo provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti hodnotí [§ 50 odst. 3 správního řádu]. Znalecký posudek je jedním z možných důkazů, ke kterým správní orgány přistupují za situace, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu [§ 56 správního řádu]. Citované ustanovení výslovně nestanoví, v jakých případech je nezbytné či vhodné nechat znalecký posudek zpracovat. Z povahy věci nicméně vyplývá, že se bude jednat o situace, kdy bude mít správní orgán oprávněné pochybnosti o průběhu skutkového děje, přičemž hodnocení konkrétních pochybností nelze provést bez potřebných odborných znalostí.

14. Z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu i napadeného rozhodnutí, jakož i vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že správní orgány vzaly za podklady rozhodnutí též úřední záznamy o podání vysvětlení bulharských státních příslušníků, kteří byli účastníky dopravní nehody. K povaze úředního záznamu o podání vysvětlení soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, v němž je uvedeno, že: „[...] význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného).“ Úřední záznam o podání vysvětlení podle § 61 zákona o policii je přitom možné analogicky přirovnat k záznamu o podání vysvětlení podle § 137 odst. 3 správního řádu. Právní úprava však zapovídá použít úřední záznam o podání vysvětlení jako důkazní prostředek (srov. § 137 odst. 4 správního řádu) tak, aby jeho čtením byly prokazovány skutečnosti, jež mohou být objasněny pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Jak vyplývá z výše uvedené citace, úřední záznam má sloužit k předběžnému vyhodnocení relevance případné svědecké výpovědi, nelze jím však svědeckou výpověď nahrazovat. Oproti tomu jiné úřední záznamy, které neprokazují takové skutečnosti (tedy skutečnosti, jež mohou být objasněny pouze bezprostřední svědeckou výpovědí), jako důkazní prostředky použít lze (např. úřední záznam o umístění dopravního značení doplněný fotografiemi pořízenými Policií České republiky, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, příp. rozsudky ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, a ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 262/2017-34). Z uvedeného tedy vyplývá, že je mezi úředními záznamy nezbytné rozlišovat úřední záznam o podání vysvětlení jako specifický úřední záznam, který zachycuje „výpověď“ či „vysvětlení“, jež konkrétní osoba ve věci podala; takový úřední záznam o podání vysvětlení přitom nelze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení.
15. Přeneseno na nyní projednávanou věc to znamená, že úřední záznamy o podání vysvětlení účastníků dopravní nehody, kteří jsou občany Bulharska, nemohly nahradit svědecké výpovědi těchto osob, kterých by se žalobce mohl zúčastnit, a bezprostředně tak reagovat na výpověď svědků. Pokud pak městský úřad vycházel z úředních záznamů občanů Bulharska ze dne 28. 7. 2021, ačkoliv je nevyhodnotil jako hlavní důkazy prokazující vinu žalobce, byl tento postup městského úřadu v rozporu se zákonem. Úřední záznamy o podání vysvětlení totiž nebylo možné jako důkaz použít. I z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný použil úřední záznamy o podání vysvětlení jako důkazy. Lze poukázat na první odstavec na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný doplnil, že „s ohledem na podání vysvětlení všech zúčastněných na dopravní nehodě, protokol o nehodě v silničním provozu, plánek místa dopravní nehody, fotodokumentaci, smykové stopy na pozemní komunikaci, na poškozená svodidla spolu s poškozením vozidel, které lze posoudit ve vztahu k ostatním důkazům i laickým úsudkem, že nebylo třeba k posouzení skutkového děje odborných znalostí soudního znalce z oboru dopravy ve smyslu ustanovení § 56 správního řádu a je toho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

názoru, že provedené důkazy tvoří společně dostatečně ucelený řetězec skutečností, z nichž vyplývá nepochybný závěr, že ke kolizi došlo tak, jak je popsáno v rozhodnutí odvolacího orgánu.“ (důraz doplněn soudem). Městský úřad i žalovaný tedy postupovali v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, jestliže vycházeli z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 28. 7. 2021, v čemž soud shledává podstatné porušení řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

16. Pokud jde o situační plánec o dopravní nehodě spolu s fotodokumentací z místa dopravní nehody prokazující způsobení dopravní nehody, je třeba zdůraznit, že daný plánec jen zobrazuje popis daného úseku dálnice D8, stopy zjištěné po nehodě (smykové stopy) a skutečnost, kde se vozidla a přípojné vozidlo po nehodě nacházela na dálničním tělese. Soud tak nesouhlasí se žalovaným, že by předmětný situační plánec prokazoval, jak k dopravní nehodě došlo a kdo je viníkem dopravní nehody. Ani tento plánec není sám o sobě důkazem, který by s ohledem na obranu žalobce prokazoval jeho vinu.
17. Soud zdůrazňuje, že z žádného procesně použitelného důkazu provedeného správními orgány nelze zjistit, jakou rychlostí jelo vozidlo, které řídil žalobce, a především jakou rychlostí jelo v době dopravní nehody vozidlo Mercedes s přípojným vozidlem BLYSS a zda toto vozidlo s přípojným vozidlem bylo v době dopravní nehody řádně osvětleno.
18. Správní orgány tak řádně nezjistily skutkový stav týkající se stěžejní obrany žalobce, která spočívala právě v tom, že nemohl včas zareagovat na překážku na vozovce způsobenou tím, že neosvětlené vozidlo Mercedes s přípojným vozidlem BLYSS jelo velmi pomalu nebo dokonce stálo v pravém jízdním pruhu dálnice.
19. Žalovaný přitom ve shodě s městským úřadem na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí tvrdí, že deformace levé přední strany vozidla Iveco a pravé zadní strany přípojného vozidla BLYSS nasvědčuje tomu, že k nárazu došlo tak, že vozidlo Iveco svou levou přední částí narazilo do pravé zadní části přípojného vozidla a do zadní pravé části vozidla BMW, které bylo na přípojném vozidlu umístěné. Nárazem do přípojného vozidla došlo k jeho odpojení od vozidla Mercedes, čímž se vozidlo Mercedes dostalo do smyku a následně narazilo do svodidel a převrátilo se na levý bok, kdy přední boční částí zůstalo vozidlo na svodidlech a zbytek vozidla byl na travnatém porostu za svodidly. Přípojný vozidlo se nárazem přetočilo o 180° a přípojnou částí se zaklínilo pod přední část vozidla Iveco, čímž došlo k poškození celé přední části vozidla Iveco a vozidla zůstala stát přibližně 87 metrů za pravděpodobným místem střetu a 40 metrů za převráceným vozidlem Mercedes. Uvedené dle žalovaného nasvědčuje tomu, že žalobce si vozidla poškozených nevyšiml včas a aby zabránil střetu, strhl řízení doprava, kdy však svou levou přední částí narazil do pravé zadní části přípojného vozidla, které jelo před ním. Zejména pak žalovaný v odst. 1 na straně 7 napadeného rozhodnutí konstatoval skutkový závěr, že „vozidlo Mercedes a přípojný vozidlo, na kterém bylo převáženo vozidlo BMW, museli být v pohybu, neboť pokud by stálo a tvořilo překážku na pozemní komunikaci, nevznikla by po nárazu smyková stopa předmětného vozidla s následným nárazem do svodidel a jeho převrácením přes svodidla mimo pozemní komunikaci.“
20. Soud považuje výše popsané skutkové závěry žalovaného za odborné, k jejichž zaujetí není oprávněn, neboť pro posouzení daných skutečností není žalovaný odborně způsobilý. Soud souhlasí se žalobcem, že v daném případě nejde o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem či posouzením správního orgánu. Běžná zkušenost a znalost žalovaného je tak v této věci pro účely objasnění skutkového stavu zcela nedostatečná. Skutková otázka, zda žalobce mohl na porušení povinností pravidel silničního provozu poškozenými včas zareagovat, zda to bylo v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

objektivních možnostech vzhledem k rozhledovým a světelným poměrům, jsou v tomto případě otázkami natolik složitými, že je k jejich zodpovězení je potřeba odborných znalostí. Soud tak uzavírá, že v předchozím odstavci popsané skutkové závěry žalovaného jsou nepodložené, neboť nemají oporu ve správním spisu, přičemž skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, v čemž soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

21. Soud zdůrazňuje, že je třeba postavit najisto, jako rychlostí jelo v době nehody vozidlo IVECO, které řídil žalobce, a vozidlo Mercedes s přípojným vozidlem BLYSS, a zda mohl žalobce vozidlo Mercedes s přípojným vozidlem včas zpozorovat, aby mohl kolizi vozidel zabránit. K tomu je třeba provést další dokazování, a to znaleckým posudkem znalcem z oboru dopravy, který by alespoň přibližně stanovil rychlost vozidel před nehodou a v době nehody a vyjádřil by se i ke světelným a rozhledovým podmínkám v době nehody, z nichž by bylo možno dovodit, zda žalobce mohl na vzniklou situaci včas zareagovat a předejít kolizi vozidel, či nikoliv.
22. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
24. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby a doplnění tvrzení ze dne 31. 10. 2023 – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT]. Jelikož je právní zástupkyně žalobce plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon jeho právní zástupkyně spočívající v replice k vyjádření žalovaného, neboť toto podání neobsahuje nad rámec žaloby žádnou novou argumentaci. Repliku k vyjádření žalovaného proto nelze považovat za účelně vynaložený náklad řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z